

Horror vacui

Un sol mes per compensar-ne onze, tremola el full de l'agost del calendari

Jordi Lafebre

Taronges minúscules de resina dins un cistell de resina, amb el seu trenat (fals) de resina, pintats de colors vius i adossats amb pressa a un imant rodó i pla amb un escopit de silicó. Un imant de nevera. Una porta de nevera esquitxada d'imants solitaris o que aguanten notes de fa quinze mesos, fotos arrissades sobre elles mateixes, menús on es llegeix Setmana Santa, gargots infantils. La natura avorreix el buit i l'humà la blancor amenaçadora d'una porta de nevera.

En despuntar el juliol, les converses s'omplen de vacances, de què fareu i on anireu, d'un delit mig postís ensenyat en converses d'ascensor. "No saps les ganes que tinc d'anar a la platja amb un bon llibre" ha sonat amb recurrència amb tot de promeses d'aprofitament i càrrega de bateries. Un sol mes per compensar-ne onze, tremola el full de l'agost del calendari. L'humà també avorreix el temps lliure lliure.

És ben trist, si hi penses. Que sembli que els anys i el cap s'aguantin pel mes en què faràs això i allò altre que no has sabut o pogut o gosat fer durant els mesos de rutina laborable. Ja s'arriba a les vacances amb el cos intoxicat de greuge i, quan tres dies abans de la tornada t'adones que no has sabut o pogut o gosat fer tot allò que t'havies promès amb aquella gana de llibertat rabiosa - "ara sí, ara podré, ja ho veuràs"-, sents el cuc de la decepció ballant als àcids de l'estómac i algunes de les lletres de culpabilitat al front.

"No saps les ganes que tinc d'anar a la platja amb un bon llibre" és una promesa de postal autoimposada. Queda molt bé en una conversa d'ascensor però sol ser mentida. Al tercer dia el llibre es queda a la tauleta de nit amb granets de sorra sota les solapes perquè a la platja el que fas és sucra a l'aigua i jeure veient la vermillor del sol a través de les parpelles i amb l'orella arran de terra sentir lluny la multitud. No res. Permetre't el luxe de ser voluntàriament inútil i inhàbil com l'agost mateix. Que els altres onze mesos se sostinguin per ells mateixos, cony.

